

Sygn. akt IC 3241/16

WYROK W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Częstochowie Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Kasperkiewicz – Jeruszka

Protokolant: st. sekretarz sądowy Aneta Bednarek – Janik

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2018 roku w Częstochowie na rozprawie sprawy z powództwa P. F.

przeciwko J. F. (1)

o wydanie

1. nakazuje pozwanej J. F. (1) aby wydała pozwanemu P. F. wymienione poniżej rzeczy ruchome:

- narożnik z eko skóry koloru czarnego (meble JUK);
- fotel koloru czarnego (meble JUK);
- bufet biały lakierowany z oświetleniem (meble JUK);
- stół L. duży biały lakierowany (meble JUK);
- 6 sztuk krzeseł czerwonych (meble JUK);
- ława ETNA z szybą czerwoną (meble JUK);
- lampa firmy (...);
- firany (5 okien), zasłony (4 okna), rolety rzymskie (3 okna), dywan łazienkowy, pościel, narzuty 2 szt. – E.;
- łóżko biało-czarne (B.) z sypialni z materacem i stelażem (wymiar 140x200) – S.;
- stolik PERŁA z szybą – S.;
- toaletka z lustrem i dodatkowym wyposażeniem – S. ;
- stołek (...) z eko skóry – S.;
- poduszki 2 szt. – S.;
- telewizor marki B. (...) cali L. z uchwytem;
- telewizor S. (...) cali;
- urządzenie thermocooker firmy (...) wraz z wyposażeniem (model (...));
- ekspres do kawy marki S. (...)

(...);

- krzesła koloru fioletowego 4 szt – meble JUK;

- komplet wypoczynkowy z technorattan (2 fotele, sofa trzyosobowa i stolik z szybą plus poduszki);

w terminie 7 dni od uprawomocnienia się orzeczenia;

2. odstępuje od obciążenia pozwanej kosztami procesu;

3. przyznaje adwokatowi Ł. L. od Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Częstochowie kwotę 2.952 zł. (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) w tym 552 zł. (pięćset pięćdziesiąt dwa złote) tytułem podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną z urzędu, która nie została opłacona w całości ani w części.

Sygn. akt IC 3241/16

UZASADNIENIE

Powód P. F. pozwem z dnia 24 listopada 2016 roku wniósł o nakazanie pozwanej J. F. (1) wydania powodowi w terminie 7 dni od uprawomocnienia się orzeczenia ruchomości będących jego własnością:

- narożnika z ekoskóry koloru czarnego

(meble JUK)

- fotela koloru czarnego (meble JUK)

- bufetu białego lakierowanego z oświetleniem (meble JUK)

- stołu L. dużego jadalnego białego lakierowanego (meble JUK)

- 6 sztuk krzeseł czerwonych (meble JUK)

- ławy (...) z szybą czerwoną (meble JUK)

- lampy firmy (...)

- firan do 5 okien , zasłon do 4 okien

- rolet rzymskich do 3 okien

- dywanu łazienkowego

- pościeli i narzut 2 sztuk Firmy (...)

- łóżka biało – czarnego (B. z sypialni z materacem i stelażem

o wymiarach 140 cm x 2000 cm zakupionego w firmie (...)

- stolika PERŁA z szyba (S.)

- toaletki z lustrem i dodatkowym wyposażeniem (S.)

- stołka (...) z eko skóry (S.)

- 2 sztuki poduszek (S.)

- telewizora marki B. (...) cali L. z uchwytem
- telewizora marki S. (...) 47 cali
- urządzenia thermocooker firmy (...) wraz z wyposażeniem
(model (...))
- ekspresu do kawy marki S. (...)/09 (...)
- krzesel (koloru fioletowego) 4 sztuki (meble JUK)
- kompletu wypoczynkowego z technorattanu składającego się z 2 foteli,
- sofy trzyosobowej i stolika z szybą plus poduszki,

znajdujących się w budynku mieszkalnym położonym przy ul. (...) w B., będących w posiadaniu J. F. (1), która nimi faktycznie włada bez tytułu prawnego . Ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia przez sąd zgłoszonego żądania powód wniósł o zasądzenie od pozwanej równowartości w/w ruchomości tj. kwoty 42.899,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 25 lutego 2016 r. do dnia zapłaty . Nadto powód wniósł o zabezpieczenie roszczenia poprzez ustanowienie zakazu zbywania i obciążania ruchomości objętych postępowaniem przez pozwaną do czasu prawomocnego zakończenia postępowania oraz o zasądzenie kosztów procesu w tym postępowania o zabezpieczenie.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że pozostawał z pozwaną w związku małżeńskim od dnia 5 kwietnia 2007 r. do dnia 5 maja 2015 r. w czasie którego strony wspólnie zamieszkiwały w domu matki pozwanej E. S. (1) w miejscowości B. przy ul. (...). Wskazał, że w dniu 4 lipca 2013 r. aktem notarialnym nr 3237/2013 zawarł z pozwaną umowę majątkową małżeńską – ustanawiając tym samym od dnia sporządzenia aktu - rozdzielczość majątkową małżeńską. Podniósł, że po tej dacie zakupił ze środków pochodzących z jego majątku osobistego wskazane z pozwie rzeczy ruchome za łączną kwotę 42.899,19 zł, które nadal znajdują się w budynku mieszkalnym należącym do E. S. (1), w którym nadal zamieszkuje pozwana wraz z dziećmi, zaś powód wyprowadził się od pozwanej w lutym 2015 roku. Powód podniósł, że po orzeczeniu rozwodu chciał odebrać swoje rzeczy od byłej małżonki, jednak ta odmówiła mu ich wydania i nadal faktycznie włada spornymi ruchomościami stanowiącymi wyłączną własność powoda. Powód podniósł, że kierował do pozwanej wezwania do wydania rzeczy jednak bezskutecznie.

Wskazał, że podejmował próby ugodowego zobowiązania sporu poprzez skierowanie do Sądu wniosku o zawezwanie do próby ugodowej jednak do zawarcia ugody nie doszło.

Sąd uwzględnił wniosek powoda o zabezpieczenie roszczenia.

Pozwana złożyła odpowiedź na pozew w której wniosła o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego, ponadto zakwestionowała przyjętą przez powoda wartość ruchomości , których wydania się domaga. Pozwana przyznała, że powód zakupił sporne ruchomości po dacie zawarcia umowy rozdzielczości majątkowej tj. po 4 lipca 2013 r. Zaprzeczyła jednak, że powód jest właścicielem spornych ruchomości. Wskazała, że w dniu, gdy powód opuszczał wspólne miejsce zamieszkania oświadczył pozwanej, że darowuje jej i wspólnym dzieciom stron przedmiotowe ruchomości, albowiem zostały zakupione przez niego w celu zaspokojenia potrzeb rodziny. Pozwana przyznała , że mieszka wraz z dziećmi w domu rodziców przy ul. (...) w miejscowości B. i w tym domu znajdują się przedmiotowe ruchomości. Zdaniem pozwanej pozwany nie odwołał darowizny tych przedmiotów, bo nie istnieją w tej sprawie przesłanki rażącej niewdzięczności uzasadniające roszczenie o zwrot przedmiotu darowizny. Wskazała też, iż przepisów o odwołaniu darowizny nie stosuje się, gdy darowizna czyni zadość obowiązkowi wynikającemu z zasad współżycia społecznego. Podniosła, że roszczenie powoda jest niezgodne z zasadami współżycia społecznego i dlatego nie powinno korzystać z ochrony prawnej , ponieważ ze spornych przedmiotów korzystają małoletnie dzieci

stron. Wskazała, że nie jest osobą zamożną i utrzymuje się wyłącznie z alimentów, świadczenia pielęgnacyjnego, renty socjalnej, którą otrzymuje jej niepełnosprawna córka i zasiłku pielęgnacyjnego.

Powód pismem 29 maja 2017 r. zaprzeczył wszelkim okolicznościom podnoszonym przez pozwaną. Zaprzeczył, aby kiedykolwiek darował pozwanej i dzieciom sporne ruchomości. Podniósł, że nie żąda wydania rzeczy stanowiących wyposażenie pokoi dzieci J., A. i N. W. (córkę pozwanej z pierwszego małżeństwa) takich jak meble telewizory, konsole. Ponadto wskazał, że firma, której był współwłaścicielem mieściła się w domu przy ul. (...) w B. i część rzeczy objętych pozwem stanowiła majątek jego firmy i nie były one wykorzystywane dla potrzeb prywatnych członków rodziny. Do tych rzeczy należał telewizor marki sharp, ekspres do kawy i wypoczynkowy komplet rattanowy. Nadto powód podniósł bezzasadność zarzutu pozwanej, jakoby roszczenie powoda było niezgodne z zasadami współżycia społecznego. Powód wskazał, że został wyrzucony z domu matki pozwanej, po przeprowadzeniu gruntownego remontu domu, związanego z dużymi nakładami finansowymi i po tym jak pozwana związała się z innym mężczyzną, jej aktualnym partnerem życiowym, z którym nadal mieszka i wspólnie korzysta ze spornych ruchomości będących własnością powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. F. zawarł z pozwaną J. F. (1) związek małżeński w dniu 5 kwietnia 2007 r. Jeszcze przed ślubem we wrześniu 2006 r. powód wprowadził się do domu matki pozwanej E. S. (1) w miejscowości B. przy ul. (...), gdzie strony zamieszkiwały wspólnie. Powód wyprowadził się z mieszkania matki pozwanej w lutym 2015 roku. Ze związku stron w dniu (...) urodził się syn stron - J., a w dniu 11 stycznia 2010 r. - córka A.. Pozwana z pierwszego małżeństwa miała już jedną córkę – N. W.. Strony wraz z trojgiem dzieci zajmowały parter domu należącego do matki pozwanej. W dniu 4 lipca 2013 r. strony aktem notarialnym nr 3237/2013 zawarły umowę majątkową małżeńską – ustanawiając tym samym od dnia sporządzenia aktu rozdzielczość majątkową małżeńską.

Dowód: akt notarialny z dnia 4.07.2013 r.–umowa majątkowa małżeńska k. 8-9; wyrok rozwodowy z dnia 5 maja 2015 r sygn. akt I 1RC 1489/14 k. 10; zeznania powoda k. 133-134; zeznania pozwanej k. 134-135;

Jesienią 2013 r. tj. już po zawarciu umowy rozdzielczości majątkowej powód wyremontował pokoje dzieci, w tym również pokój córki pozwanej – N. W. i zakupił do tych pokoi meble, sprzęt i telewizory. Druga faza remontu rozpoczęła się w kwietniu 2014 roku. Została wówczas wyremontowana sypialnia. Następnie powód zlecił wyremontowanie kuchni, łazienki, salonu i przedpokoju. Po remoncie tych pomieszczeń zakupił do nich nowe meble i wyposażenie wskazane w pozwie, które powód zakupił ze środków pochodzących z jego majątku osobistego.

Dowód: zamówienia, korespondencja internetowa, faktury VAT, rachunki i dowody przelewów zakupionych przez powoda rzeczy k. 11-48.

Po zakończeniu remontów i wyposażeniu mieszkania strony spędziły wspólny urlop w Hiszpanii. W październiku 2014 r. powód otrzymał pocztą pozew rozwodowy. W dniu 11 lutego 2015 r., przed pierwszą rozprawą rozwodową powód wyprowadził się z domu matki pozwanej do wynajętego na terenie C. mieszkania zabierając ze sobą tylko rzeczy osobiste, wszystkie inne ruchomości pozostawiając w domu przy ul. (...) w B..

W dniu 5 maja 2015 roku zapadł wyrok rozwodowy bez orzekania o winie.

We wrześniu 2015 roku powód wyprowadził się na stałe do R.. Przeniósł tam również swoją firmę. Wówczas zwrócił się do pozwanej o wydanie należących do niego ruchomości ustnie oraz przez sms.

Ponownie w dniu 30 grudnia 2015 r. powód skierował do matki pozwanej E. S. (2) jako właścicielki domu przy ul. (...) w B. przedsądowe wezwanie do wydania rzeczy stanowiących własność powoda, a pozostających w dyspozycji pozwanej oraz o zwrot nakładów poczynionych na dom.

W dniu 9 lutego 2016 roku powód skierował do Sądu wnioski o zawezwanie do próby ugodowej przeciwko pozwanej i jej matce domagając się wydanie rzeczy objętych pozwem. Do ugody nie doszło.

Pozwana, ani jej matka nie wydały powodowi spornych ruchomości. Nadal znajdują się one w budynku mieszkalnym należącym do E. S. (1) położonym przy ul. (...) w miejscowości B. w posiadaniu pozwanej. Pozwana dysponuje pozostawionymi przez powoda rzeczami i faktycznie włada spornymi ruchomościami stanowiącymi jego wyłączną własność. Pozwana utrzymuje się z alimentów dla córki N. w wysokości 500 zł miesięcznie dla syna J. i córki A. łącznie 200 zł miesięcznie, zasiłku pielęgnacyjnego dla N. W. w kwocie 153 zł miesięcznie, renty socjalnej dla córki N. W. w kwocie 644,63 zł miesięcznie, świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem w kwocie 1406 zł miesięcznie i świadczenia 500+ na dwoje dzieci w łącznej kwocie 1000 zł miesięcznie.

Pozwana ponosi koszty utrzymania mieszkania i wyżywienia w wysokości 3500 zł miesięcznie.

Dowód: wezwanie do wydania rzeczy z dnia 30.12.2015 r. k. 77, odpowiedź na wezwanie o wydanie rzeczy z dnia 8.01.2016 r. k.78, ponowne wezwanie do wydania rzeczy z dnia 18.01.2016 r. k.79, zapis sms o wydanie rzeczy skierowany przez powoda do pozwanej k. 138, protokół rozprawy Sądu okręgowego w Częstochowie z dnia 19 października 2016 r. w sprawie IC 31/16 k.123-128, decyzja dot. świadczenia pielęgnacyjnego k.68, decyzja dot. renty N. W. k. 69, wypowiedzenie umowy współpracy k.70, ugoda dot. alimentów na N. W. k.71, wyrok z dnia 5 maja 2015 r. w części dot. alimentów na J. F. (2) i A. F. k.72, decyzja dot. zasiłku pielęgnacyjnego na N. W. k.73, zeznania powoda k. 133-134, zeznania pozwanej k. 134-135, zeznania świadków: J. K. k. 132, A. K. k. 133, P. B. k. 133, M. W. k. 108-109, K. F. k. 109-110, S. F. k. 110, A. R. k. 111, dokumenty w aktach Sądu Rejonowego Częstochowie sygn. XV Co 580/16 k. 2-3, 35.

Ustalając stan faktyczny Sąd dał wiarę zgromadzonym w sprawie dowodom z dokumentów. W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż dokumenty sporządzone zostały przez osoby, których podpisy znajdują się pod ich treścią lub też, że pochodzą one od organów w ich treści wskazanych. Forma i treść tych pism są właściwe dla dokonania wskazanych w nich czynności, nie zostały one także zakwestionowane przez żadną ze stron. Dodatkowo uwagę zwraca, że dowody te wskazują na okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie.

Sąd pominął dowód z protokołu rozprawy Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 19 października 2016 r. w sprawie sygn. akt I C 31/16 k.123-128, ponieważ dotyczy innej sprawy mianowicie dotyczy spłaty nakładów poczynionych przez powoda na dom matki pozwanej E. S. (1) i nie wiąże się bezpośrednio z niniejszą sprawą.

Sąd pominął również dowód z dokumentacji fotograficznej złożonej przez pełnomocnika powoda z pismem procesowym z dnia 19 października 2017 roku, z wyjątkiem fotografii wiadomości sms z dn. 21 września 2015 roku, bowiem nie miały one związku z niniejszym postępowaniem.

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej co do tego, że powód darował pozwanej i ich wspólnym dzieciom ruchomości stanowiące jego własność. Pozwana nie zdołała udowodnić, że takie oświadczenie powód złożył. Twierdzenia pozwanej w tym przedmiocie nie znajdują oparcia w materiale dowodowym, nie potwierdziły ich również w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości zeznania świadków.

Zeznania świadka A. K. niewiele wniosły do sprawy. Na uwadze mieć należy, że wiedza świadka na temat relacji stron pochodzi wyłącznie od pozwanej. Świadek nie posiadał wiedzy na temat tego, że strony mają rozdzielność majątkową i kto kupował sporne rzeczy, jakie to były rzeczy i z czyich środków nabyte, zatem czyją własność stanowią. Świadek jedynie usłyszał od pozwanej, że powód oświadczył jej, że darowuje jej całą resztę, po tym gdy pozwana wydała mu telefon, samochód i gabinet kosmetyczny. Osobiście świadek niczego nie słyszała i widziała powoda na sali rozpraw po raz pierwszy. Zeznania świadka potwierdzają jedynie, że istnieje pomiędzy stronami spór dotyczący ruchomości, które powód zostawił, a których pozwana nie chce wydać, ponieważ uważała, że powód jej zostawił te rzeczy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Poza sporem pozostawało, że rzeczy objęte pozwem powód nabył za pieniądze pochodzące z jego majątku osobistego po zawarciu umowy o rozdzielenie majątkowej małżeńskiej. Nie było sporne również to, że pozwana jest w posiadaniu wskazanych rzeczy i nimi dysponuje. Okoliczności tym pozwana nie kwestionowała.

Pozwana zarzucała, że jest właścicielką tym rzeczy na podstawie umowy darowizny zawartej z powodem. Okoliczności tej jednak pozwana nie wykazała. Świadcowie wnioskowani przez pozwaną celem potwierdzenia tej okoliczności: P. B. i A. K., nie posiadali istotnej wiedzy w sprawie ich zeznania nie były jednoznaczne i przekonujące. Wiedzę o sprawie posiadali jedynie z przekazu pozwanej.

Zgodnie z art. 222 § 1 k.c. właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, aby rzecz została mu wydana chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Roszczenia z art. 222 k.c. powstają niezależnie od stanu świadomości naruszydca, mają więc charakter obiektywne. Są zawsze związane z samą rzeczą, tzn. są skierowane przeciwko temu, kto w danej chwili narusza własność, tylko w tym znaczeniu mają charakter względny.

Pozwana nie wykazała w toku procesu, aby przysługiwało jej skuteczne względem strony powodowej prawo do rzeczy. Wobec powyższego uznać należało, iż J. F. (1) włada aktualnie przedmiotowymi ruchomościami, stanowiącymi własność powoda, bez uprawnień do władania rzeczą, zatem po jej stronie zaistniał obowiązek zwrotu tych rzeczy poprzez ich wydanie.

Zdaniem sądu brak było także podstaw do oddalenia powództwa, z uwagi na zasady współżycia społecznego, na które powołuje się pozwana.

Dokonanie oceny, czy właściciel domagający się wydania przedmiotu swojego prawa, działa w zgodzie z zasadami współżycia społecznego, czy też jego działanie pozostaje w sprzeczności z tymi normami, jest - co do zasady - dopuszczalne. Treść art. 5 k.c. daje możliwość dokonania takiej oceny w stosunku do wykonywania każdego prawa podmiotowego przez osobę uprawnioną. Wystąpienie z żądaniem wydania ruchomości jest wykonywaniem prawa podmiotowego (roszczenia windykacyjnego). Jednak w orzecznictwie Sądu Najwyższego za utrwalony można obecnie uznać pogląd, zgodnie z którym możliwość oddalenia roszczenia windykacyjnego na podstawie art. 5 k.c. wystąpi w sytuacjach zupełnie wyjątkowych, a zatem niezmiernie rzadkich. Ostrożność w oddalaniu powództwa windykacyjnego na podstawie art. 5 k.c. jest tym bardziej konieczna, że oznacza to pozbawienie właściciela ochrony przysługującego mu prawa.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie można dopatrzeć się wyjątkowej sytuacji uzasadniającej oddalenia roszczenia windykacyjnego na podstawie art. 5 k.c. Pozwana powołując się na zasady współżycia społecznego wskazywała dobro dzieci i to, że dzieci korzystają z ruchomości zakupionych przez powoda. Argument ten w ocenie sądu nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ powód nie wnosił o zwrot mebli i sprzętów stanowiących wyposażenie pokoi dzieci, kuchni, czy łazienki, czyli pomieszczeń z których głównie korzystają dzieci. Powód żąda wydania ruchomości będących wyposażeniem sypialni małżeńskiej, salonu i jadalni, z których dzieci wprawdzie korzystają, ale nie są im niezbędne do prawidłowego funkcjonowania. W tych okolicznościach w ocenie Sądu brak było podstaw do uwzględnienia zarzutu pozwanej opartego na art. 5 k.c.

W oparciu o poczynione powyżej ustalenia faktyczne i rozważania prawne uznać należało, że powód będąc właścicielem ruchomości objętych pozwem miał prawo żądać ich wydania pozwana zaś nie dysponuje tytułem prawnym do władania tymi rzeczami.

Wobec powyższego orzeczono na mocy art. 222§ 1 k.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w ocenie Sądu zachodziły bowiem okoliczności szczególnie uzasadniające zastosowanie powołanego przepisu.

Okoliczności te dotyczyły zarówno charakteru sprawy jak i stanu majątkowego i rodzinnego pozwanej. Pozwana J. F. (1) nie pracuje zawodowo z powodu konieczności sprawowania opieki nad niepełnosprawną córką N. i dwojgiem małoletnich dzieci w wieku 7 i 10 lat J. i A.. Rodzina pozwanej utrzymuje się wyłącznie z alimentów, świadczenia 500+ na dwoje dzieci, zasiłku pielęgnacyjnego, świadczenia pielęgnacyjnego i renty socjalnej swojej córki N. W. . Wprawdzie łączna kwota uzyskiwana z tego tytułu przez pozwaną jest znaczna jednak nie należy zapominać że w przeważającej mierze dochody te są przeznaczone na potrzeby małoletnich dzieci stron oraz dla dorosłej już, ale niepełnosprawnej córki N. W., która jest całkowicie i trwale niezdolna do pracy i wymaga opieki innych osób. Jedynym dochodem pozwanej, który pozwana otrzymuje dla siebie jest świadczenie pielęgnacyjne w kwocie 1.406,00 zł, przyznane w związku z opieką nad córką N. W. (k.68).

Sąd rozstrzygnął również o kosztach wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu, który reprezentował pozwaną i na mocy § pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U z dnia 18.10.2016 poz. 1715) przyznał adwokatowi Ł. L. od Skarbu Państwa kwotę 2952,00 zł, w tym 552,00 zł tytułem należnego podatku VAT (2400,00 zł + 552,00 zł = 2952,00 zł).

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom powoda i pozwanej.